

kendte fra Philip Salomons Hus. Med en heftig Hjertebanken fulgte han engang fra Taget af en Sporvogn sin forhenværende Ven og Svoger Ivan, der ganske som før pilede travlt afsted paa sine smaa Ben med en Dokumentmappe under Armen. Ogsaa Aron Israel, Max Bernhardt, Hasselager og Nathan gensaae han, og det forbavsede ham, at de alle var saa ganske uforandrede. Ligeledes stødte han — selv uigenkendt — paa flere af sine gamle Studiekammerater fra den polytekniske Skole. De var nu alle velansete Mænd, tildels i indflydelsesrige Stillinger. Han havde gennem Aviserne nøje fulgt deres Fremgang. Men nu, da han saa dem, misundte han dem ikke længer.

Den, hvem han ivrigst og ængsteligst spejdede efter, var Jakobe. Han vidste, at hun levede der i Byen og havde oprettet en Fattigskole, en Slags Kloster, hvorom der var bleven skrevet en Del i Aviserne. Han havde derovre i Jylland forgæves søgt at skaffe sig nærmere Oplysninger om denne Skole og hendes Formaal med den; men i Provinsaviserne havde der ikke staaet andet om den, end at den var en „lidt vel udfordrende Kaprice af en jødisk Rigmandsdatter“.

En Eftermiddag, da han sad ved et Kafevindu paa Hjørnet af Østergade og Kongens Nytorv, saa han Dyhring. Ogsaa han syntes ham mærkelig uforandret. Han stod nede paa Fortovet og talte med en ung, smuk og elegant paaklædt Dame, der saa ud til at være Skuespillerinde, og som lo ustandselig — med en Latter, der var som kildret frem af hans dristige Blik. Han vakte megen Opsigt; hveranden velklædt Herre hilste paa ham, og Damerne stødte til hinanden med Albuerne.

Da han tog Afsked med Skuespillerinden, tryk-